

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 28451/2023
01.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Момчиловић, адвокат у ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Славка Којић, адвокат у ..., ради престанка издржавања, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 408/23 од 24.08.2023. године, у седници већа одржаној дана 01. децембра 2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 408/23 од 24.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П2 1822/2022 од 17.05.2023. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је почев од 01.09.2021. године престала тужиочева законска обавеза издржавања тужене ББ из ..., ул. ... број ..., ЈМБГ ... и да се укине издржавање тужене утврђено пресудом Основног суда у Новом Саду П2 број 219/2011 од 27.01.2012. године и измењено пресудом Основног суда у Новом Саду П2 број 426/2020 од 01.09.2020. године, те је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 21.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 408/23 од 24.08.2023. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда, те је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11... 10/23, у даљем тексту ЗПП), и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању на коме су засноване нижестепене пресуде, тужилац је отац тужене и правноснажном пресудом Основног суда у Новом Саду П2 број 426/2020 од 01.09.2020. године, која је измењена пресудом Основног суда у Новом Саду П2 број 219/2011 од 27.01.2012. године, обавезан је да доприноси издржавању тужене у месечном износу од 12.000,00 динара почев од 17.03.2020. године па убудуће, док за то постоје законски услови. Тужена је рођена ...2001. године, школске 2020/2021 године уписала је ... факултет у ... и није јој добро ишло, јер и поред уложеног труда није дала ниједан испит иако је испите редовно пријављивала, па је школске 2022/2023 године уписала као буџетски студент Високу школу струковних студија у ... за образовни профил ..., која траје 3 године, те је током јануарског рока положила 4 испита, дала је све колоквијуме током првог семестра и одрадила је праксу у „ВВ“ у

Тужилац тужбом поднетом 18.11.2022. године тражи утврђење да је, почев од 01.09.2021. године, престала његова законска обавеза издржавања тужене, те да се укине иста обавеза утврђена пресудом. Тужбени захтев заснива на наводима, које истиче и у ревизији, да се школовање тужене не може сматрати редовним будући да је тужена 2020. године била уписана на прву годину студија ... факултета, обновила прву годину студија на ... факултету, а да за те две године није дала ниједан испит, након чега се исписала и у школској 2022/2023 години поново уписала прву годину студија на Високој школи струковних студија за образовање ... у Такво школовање тужене не сматра редовним, јер се не одвија континуирано, без великих и неоправданих прекида и уз редовно извршавање школских обавеза, укључујући и редовно давање испита. За обавезу родитеља да издржава пунолетно дете није довољан статус детета као студента, без испуњавања школских обавеза на страни детета.

Код утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да нису наступиле околности које би створиле могућност за престанак издржавања тужене као пунолетног детета и за ослобађање тужиоца те обавезе, прописане одредбама члана 167. став 1. и 2. Породичног закона, јер је тужена активна у извршавању школских обавеза и не занемарује обавезе, па чињеницу да је променила факултет не сматрају од утицаја за одлучивање. Ревизијски суд оцењује да је правилно у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је тужбени захтев одбијен као неоснован.

Према одредбама члана 155. став 2. Породичног закона, пунолетно дете које се редовно школује има право на издржавање од родитеља сразмерно њиховим могућностима, а најкасније до навршене 26. године живота. Изузетак од овог правила прописан је ставом 4. истог члана, према коме нема право на издржавање пунолетно дете ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за родитеље. Општи услови за престанак издржавања, од значаја за конкретан случај, прописани су чланом 167. Породичног закона. Према ставу 1. овог члана издржавање престаје када истекне време трајања издржавања. Према ставу 2. истог члана, издржавање може да престане када поверилац издржавања стекне довољно средстава за издржавање, осим ако поверилац издржавања није малолетно дете и када дужник издржавања изгуби могућност за давање издржавања или давање издржавања

постане за њега очигледно неправично, осим ако поверилац издржавања није малолетно лице.

Супротно наводима ревизије, правилна је оцена нижестепених судова да се према утврђеном чињеничном стању школовање тужене има сматрати редовним. Тужена не само да је редован студент, већ актуелно испуњава своје обавезе студента. Околност да је у школској 2020/2021, када се настава одвијала on line, а затим и у поновљеној школској 2021/2022 години, на ... факултету редовно пријављивала испите, али да и поред уложеног труда није дала ниједан испит не може бити одлучујућа. Тужена по преласку на други факултет даје испите, полаже колоквијуме и одрадила је праксу, те наставља да пријављује и полаже испите и има намеру да на другу годину не пренесе ниједан испит. Дакле, тужена није напустила нити занемарила школовање, док се околност да није полагала испите на ... факултету може сматрати пролазним неуспехом. Обрнуто, како се само статус студента не може сматрати довољним у смислу одредбе члана 155. став 2. Породичног закона за право пунолетног детета на издржавање од родитеља, тако се ни неуспех детета у школовању не може сматрати искључивим разлогом за престанак обавезе родитеља на издржавање. Стога, правилно другостепени суд закључује да се школовање тужене у целини може сматрати редовним школовањем, као условом за обавезу родитеља на издржавање, те да нису испуњени ни други законом прописани услови за престанак издржавања тужене као пунолетног детета.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост побијане пресуде, с обзиром да се понављају наводи који су истицани у жалби, а који су правилно цењени од стране другостепеног суда, ревизија је неоснована.

На основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић